

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. Ř.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Janou Bělochovou, advokátkou se sídlem Hradiště 96/6-8, 400 01 Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2015, č.j. 1267/DS/2015, JID: 48905/KUUK/2014/Ne,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7.4.2015, č.j. 1267/DS/2015, JID: 48905/KUUK/2014/Ne, **s e p r o v a d u ř í z e n í z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti je žalovaný povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 20 000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7.4.2015, č.j. 1267/DS/2015, JID: 48905/KUUK/2014/Ne, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10.12.2014, č.j. 0081082/14/DOPPŘ/PLe, sp.zn. 0035740/14/DOP/PLe/851, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, za jednání, jehož se měl dopustit tím, že dne 11.3.2014 kolem 07:00 hod.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v obci Litoměřice, na křižovatce ulic Na Valech a Osvobození ve směru od kulturního domu, řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Superb, r.z. „X“, a při odbočování vlevo do ulice Osvobození v důsledku plnému nevěnování se řízení vozidla přehlédl, že v ulici Osvobození stojí v odbočovacím pruhu vlevo cyklistka E. s jízdním kolem, do níž narazil, čímž jí způsobil lehké zranění. Výsledkem šetření nebylo zjištěno, že by příčinou nehody bylo požití alkoholu některým z účastníků či technická závada na dopravním prostředku. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1 000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 15.12.2014 učinil správní orgán I. stupně pokus o doručení prvostupňového rozhodnutí na adresu jeho bydliště. Protože se jej však doručovateli nepodařilo zastihnout, zanechal ve schránce výzvu k vyzvednutí zásilky s tím, že si ji žalobce může vyzvednout nejdříve dne 16.12.2014 ve 12:00 a nejpozději dne 2.1.2015. Výzva též obsahovala stručné poučení: „Pokud nebude zásilka do uvedeného data vyzvednuta, bude vrácena odesílateli a považuje se za doručenu.“ Žalobce si zásilku vyzvednul poslední den uvedené lhůty, tj. dne 2.1.2015, a dne 16.1.2015 pak předal k poštovní přepravě odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Uvedený úkon žalobce považuje za včasný, neboť jej učinil ve lhůtě 15 dní ode dne oznámení rozhodnutí, tedy ode dne, kdy se měl možnost s obsahem zásilky seznámit. Žalovaný se však s obsahem výzvy k vyzvednutí zásilky v napadeném rozhodnutí nikterak nezabýval a vycházel toliko striktně z ust. § 24 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a to ačkoliv výzva neobsahovala žádné poučení o tom, že by k fikci doručení mělo dojít dříve, než posledního dne určeného k vyzvednutí písemnosti. Žalovaný proto pochybil, jestliže se nezabýval konkrétními okolnostmi doručování a toliko odcitoval příslušná ustanovení právních předpisů, čímž nezjistil veškeré potřebné skutečnosti k vydání rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
3. S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení předcházejícího podání žaloby a ve vztahu ke způsobu doručování konstatoval, že po vložení zásilky do schránky žalobce dne 16.12.2014 započala jmenovanému následujícího dne ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu běžet desetidenní lhůta k jejímu vyzvednutí. Protože poslední den této lhůty připadl na sobotu 27.12.2014, bylo písemnost možné považovat za doručenu nejbližší pracovní den 29.12.2014. Od 30.12.2014 pak započal běh lhůty 15 dní pro podání odvolání, jež skončila dne 13.1.2015 a následujícího dne rozhodnutí nabylo právní moci. Jestliže tudíž žalobce podal odvolání k přepravě až dne 16.1.2015, učinil tak opožděně, neboť faktické převzetí zásilky dne 2.1.2015 již na běh lhůty nemělo vliv. Vzhledem k uvedenému žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval při doručování svého rozhodnutí v souladu s ustanoveními správního řádu. Jestliže žalobce nebyl v právní otázce doručování znalý, nic mu nebránilo, se nechat zastupovat právním zástupcem po celou dobu řízení (pozn. soudu – ukončení právního zastoupení žalobce ve správním řízení nastalo dne 10.12.2014, tj. ještě před doručováním rozhodnutí).
5. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhnul, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.
6. V replice k vyjádření žalovaného žalobce znovu zopakoval, že o fikci doručení po uplynutí desetidenní lhůty nebyl poučen, správní orgán I. stupně jej toliko informoval o tom, že si písemnost může vyzvednout kdykoliv do 2.1.2015, aniž by mu již sdělil, jaké následky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

může její nevyzvednutí mít. Postup správního orgánu přitom nelze ospravedlnit tím, že žalobce mohl mít zástupce po celou dobu řízení – takovýto argument je zcela alibistický, neboť i v případě, kdy by zastoupen byl, muselo být poučení při doručování písemnosti bez vad. Z uvedených důvodů žalobce setrval na podané žalobě.

7. V předmětné věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl, a to rozsudkem ze dne 3.11.2016, č.j. 42 A 9/2015-26. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasnou kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 5.1.2017, č.j. 1 As 315/2016-23, zrušil věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jako důvod pro zrušení rozsudku shledal Nejvyšší správní soud skutečnost, že krajský soud v Ústí nad Labem vycházel z obsahu oznámení o uložení zásilky, které bylo zanecháno žalobci při nezdařeném pokusu o doručení prvostupňového rozhodnutí, a to aniž by tímto dokladem bylo provedeno řádné dokazování.
8. V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), je Krajský soud v Ústí nad Labem vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Ústí nad Labem nařídil k projednání věci jednání.
9. Při jednání soudu právní zástupkyně žalobce přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení.
10. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.
11. Při jednání soudu byl rovněž proveden důkaz poučením zanechaným nepřítomnému žalobci jako adresátovi zásilky, která obsahovala prvostupňové rozhodnutí. V tomto poučení je uvedeno, že zásilku je možno vyzvednout nejdříve 16.12.2014 ve 12.00 hodin a nejpozději dne 2.1.2015 s tím, že poučení obsahuje text, kde je uvedeno: „Pokud nebude zásilka do uvedeného data vyzvednuta, bude vrácena odesílateli a považuje se za doručenou.“
12. K provedení dokazování se účastníci nijak dále nevyjádřili.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
14. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud konstatuje, že originál poučení zanechaného nepřítomnému žalobci jako adresátovi zásilky, která obsahovala prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo provedeno dokazování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

při jednání soudu, se zcela shoduje s kopií, kterou předložil žalobce soudu současně se žalobou. Vzhledem ke skutečnosti, že provedené dokazování nezměnilo nic na skutkovém stavu, ze kterého vycházel soud již v předchozím rozsudku ve věci, neshledal soud žádný důvod k tomu, aby se odchýlil od svých původních závěrů.

16. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 10.12.2014 vydal správní orgán I. stupně shora citované rozhodnutí č.j. 0081082/14/DOPPŘ/PLe, sp.zn. 0035740/14/DOP/PLe/851, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupkového jednání. Rozhodnutí bylo žalobci doručováno pracovníkem Městského úřadu Litoměřice na adresu jeho bydliště dne 15.12.2014. Žalobce se však nepodařilo zastihnout, doručovatel mu proto zanechal ve schránce výzvu k vyzvednutí zásilky. Dokazováním při jednání soudu bylo prokázáno, že tato výzva obsahovala poučení, že si žalobce může zásilku vyzvednout nejdříve dne 16.12.2014 ve 12:00 a nejpozději dne 2.1.2015 na recepci hlavní budovy městského úřadu. Výzva též z druhé strany obsahovala další poučení, cit.: „Pokud nebude zásilka do uvedeného data vyzvednuta, bude vrácena odesílateli a považuje se za doručenou.“ Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 2.1.2015 si žalobce zásilku vyzvedl a dne 16.1.2015 pak proti rozhodnutí předal k přepravě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb své odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný tak, že jej pro opožděnost zamítl, když uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu již dne 29.12.2014, takže lhůta pro podání odvolání uplynula dne 13.1.2015.
17. V dané věci se soud zabýval otázkou, zda odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo ze strany žalobce podáno v zákonné lhůtě.
18. Dle ust. § 19 odst. 1, 6 správního řádu doručuje písemnost správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám. Je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo.
19. Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu.
20. Dle ust. § 23 odst. 1, 3 správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle ust. § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle ust. § 20, písemnost se uloží u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.
21. Dle odst. 4 a 5 citovaného ustanovení se adresát o neúspěšném doručení písemnosti vyzve vložím oznámení do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Zároveň s oznámením se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle ust. § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle ust. § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že pokud si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, považuje se za doručenou posledním dnem této lhůty.
23. Ze shora citované právní úpravy doručování dle správního řádu tedy vyplývá, že správní orgán může sám doručovat písemnosti, které vyhotovil. V případě, že je to pro řízení nutné (jako v daném případě ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí, neboť teprve s okamžikem jeho doručení se pojí počátek běhu lhůty pro podání odvolání), je třeba, aby správní orgán o doručení zajistil stvrzující doklad. Pakliže se však doručovateli adresáta nepodaří na jeho adrese zastihnout, písemnost se uloží (zde přímo u správního orgánu), a zároveň se adresát vyzve, aby si zásilku vyzvedl do 10 dnů ode dne neúspěšného doručování. Nezbytnou součástí takovéto výzvy však musí být i poučení o právních následcích jejího nesplnění, včetně tzv. fikce doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Ta je postavena na předpokladu, že nevyzvedne-li si adresát písemnost ve stanovené lhůtě 10 dnů pro uložení, považuje se doručenou uplynutím posledního dne této lhůty.
24. V přezkoumávané věci doručoval správní orgán I. stupně žalobci rozhodnutí, jímž jej shledal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, na adresu jeho bydliště dne 15.12.2014. Protože se jej však doručovateli nepodařilo zastihnout, zanechal mu výzvu k vyzvednutí zásilky na recepci Městského úřadu Litoměřice nejdříve od 12 hod. následujícího dne, nejpozději pak do 2.1.2015. Jak již bylo zmíněno shora, uvedená výzva současně obsahovala i poučení o tom, že nebude-li zásilka vyzvednuta „do uvedeného data“, považuje se za doručenou.
25. Vzhledem k tomu, že jiné, než takto formulované poučení, ve výzvě obsaženo není, nelze na základě jazykového výkladu přijmout jiný závěr, než že za doručenou bylo písemnost dle prvoinstančního orgánu možné považovat až dne 2.1.2015, kdy došlo k jejímu vyzvednutí žalobcem. Správní orgán I. stupně totiž žalobce v rozporu s ust. § 23 odst. 5 správního řádu nikterak nevyrozuměl o právních následcích zákonné fikce doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, tedy že za doručenou se považuje písemnost již uplynutím 10. dne od jejího uložení. Poučení o uvedeném důsledku musí přitom být nedílnou součástí výzvy. Jak v tomto smyslu uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31.3.2010, č.j. 5 As 26/2009-67 (dostupném též na www.nssoud.cz): „Splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle ust. § 23 správního řádu, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle ust. § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“
26. Pakliže tedy výzva k vyzvednutí zásilky neobsahovala výslovné poučení o následcích jejího nevyzvednutí do 10 dnů ode dne uložení, a to ačkoliv správní řád tuto povinnost správnímu orgánu ve svém ust. § 23 odst. 5 ukládá, nelze přičítat k tíži žalobce, že se řídil nesprávným, resp. nedostatečným, poučením správního orgánu I. stupně a písemnost s rozhodnutím si vyzvedl až poslední úložní den, jehož uplynutím měla být zásilka dle jeho názoru v souladu s jazykovým výkladem považována za doručenou. Současně je nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatovat, že vzhledem k absenci řádného poučení o důsledcích nevyzvednutí zásilky nemohly vůbec nastat účinky fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Skutečnost, zda měl v dané době zástupce či nikoliv, není pro posouzení věci relevantní, nicméně o to větší důraz měl prvostupňový orgán klást na bezchybné poučení účastníka, o němž mu bylo známo, že v řízení zastoupen není, a nikoliv se spoléhat na to, že žalobce bude bezchybně ovládat právní úpravu doručování dle správního řádu. Zásadu „ignorantia juris non excusat“ (neznalost zákona neomlouvá) totiž nelze považovat za absolutní, proto pakliže správní orgán sám neplní své povinnosti, nemůže své pochybení přenášet na účastníka, jenž je vůči němu v postavení slabší procesní strany, a zakládat jeho odpovědnost za znalost procesních předpisů.

27. Soud uzavírá, že správní orgán I. stupně pochybil, jestliže žalobce řádně nepoučil o důsledcích, které by mohlo vyvolat jeho případné jednání podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, tedy nevyzvednutí zásilky v úložní době 10 dnů, čímž v řízení založil vadu, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zbývá proto posoudit, zda žalobcem podané odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo učiněno v zákonné lhůtě 15 dnů dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu, jež s ohledem na nesprávné poučení o fikci doručení započala běžet až následujícího dne po vyzvednutí zásilky žalobce v poslední den lhůty uvedené na poučení, tj. 3.1.2015, a skončila dne 19.1.2015 (den 17.1.2015 připadá na sobotu, proto ve smyslu ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den). Žalobce předal odvolání k přepravě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 16.1.2015, tedy před uplynutím uvedené lhůty. Jestliže jej proto žalovaný vyhodnotil jako opožděné, dopustil se zásadního porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť jej měl místo zamítnutí podrobit meritornímu projednání.
28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na to, že uvedenou vadou bylo postiženo toliko odvolací řízení, soud již ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo.
29. Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s.ř.s., podle kterých platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, a že v případě rozhodování krajského soudu po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem krajský soud rozhoduje i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 20 000,- Kč. Tato náhrada se sestává z částky 3 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 12 400,- Kč za čtyři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Janou Bělochovou, po 3 100,- Kč v řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky k vyjádření žalovaného - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 15.1.2018 - § 11 odst. 1 písm. g)], a dále z částky 1 200,- Kč za čtyři s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky 3 100,- Kč za Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeden úkon právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Janou Bělochovou, v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [písemné vyjádření ke kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 300,- Kč za s tím související jednu náhradu hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. ledna 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.